

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **S. S. A.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 1. 2019, č. j. OAM-506/ZA-ZA12-K10-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 1. 2020, č. j. 30 Az 2/2019 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d ň ě n í :

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí Krajský soud v Hradci Králové shora uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že šikanozní jednání vůči žalobci ze strany spolužáků na škole, jakož i jím popisované ústrky, které měl kvůli svému náboženskému vyznání pociťovat v občanském životě, nemohou s ohledem na svoji povahu, intenzitu a z velké části i značný časový odstup naplňovat pojem pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Krajský soud shledal ve shodě se žalovaným jako nevěrohodné žalobcem tvrzené důvody pro jeho odjezd z vlasti, tedy pronásledování na základě příslušnosti k náboženské menšině, a to pro rozpory a změny ve výpovědích žalobce na doplňující dotazy a zatajování řady informací. Poukázal také na to, že žalobce opustil zemi původu nestandardním způsobem (protekčně), neboť turistické vízum mu bylo uděleno na základě přímluvy a garance jeho strýce coby bývalého iráckého velvyslance v Praze, proto uzavřel, že žalobce neopustil zemi původu v důsledku pronásledování pro své minoritní náboženské vyznání, ale z důvodu, že chtěl studovat a žít mimo Irák, což také sám jako jeden z důvodů během pohovorů uvedl. Za tímto účelem se snažil ze země původu dlouhodobě odcestovat, a to nejprve na přelomu let 2015 – 2016, kdy žádal o vízum za účelem sloučení rodiny ve Švédsku, kde žije jeho otec, a následně mu pak za pomoci jeho strýce bylo uděleno turistické vízum do České republiky. Po příjezdu do České republiky o mezinárodní ochranu nepožádal; po uplynutí platnosti

krátkodobého víza odcestoval do Rakouska za svými příbuznými a teprve poté požádal o mezinárodní ochranu. Po provedeném přezkumu proto podle krajského soudu nebyly uvedené skutkové okolnosti bez dalšího relevantní pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Krajský soud poukázal na to, že zde nebyly dány ani důvody pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, s odkazem na ustálenou judikaturu a odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Dále konstatoval, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Žalobce rovněž neuvedl žádné skutečnosti, které by poukazovaly na nebezpečí reálné a bezprostředně hrozící újmy. K otázce bezpečnostní situace v zemi původu odkázal krajský soud na nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu (č. j. 1 Azs 389/2018 - 38), kterým bylo potvrzeno, že v Irácké republice v současné době neprobíhá mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Tento závěr odpovídal také podkladům shromážděným ve správním spise. Rovněž neshledal, že by byly dány důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníku byla udělena doplňková ochrana ve smyslu citovaného ustanovení.

II. Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítal, že předestřel správnímu orgánu dostatečně jasný a konkrétní azylový příběh, který mohl odůvodňovat splnění podmínek některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaným i krajským soudem však byla jeho tvrzení posouzena jako nevěrohodná a účelová. Stěžovatel měl však za to, že krajský soud pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž by o této věci učinil samostatně úvahu a aniž by se věrohodností tvrzení sám zabýval. Napadeným rozsudkem jsou stěžovateli vytýkány okolnosti, které s řízením o mezinárodní ochranu nemají nic společného; rozsudkem jsou vyzdvihovány okolnosti pouze v jeho neprospěch. Krajský soud měl jeho výsledkem odstranit případné rozpory, které nastínil správní orgán a nikoliv vycházet pouze z protokolů ze správního spisu. Namítal, že se o své tvrzené nevěrohodnosti dozvěděl až po vydání správního rozhodnutí. Dle jeho mínění však musí správní orgán i krajský soud takovou skutečnost prokázat, pokud je namítána, přičemž v žalobě namítána byla. Stěžovatel se pro uvedené domníval, že soudem byl učiněn závěr, který neměl oporu v provedeném dokazování; závěry byly toliko přejaty z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Argumentoval, že se jednalo o pominutý důkaz, který mohl a měl být proveden např. rozšířeným účastnickým výslechem v rámci soudního jednání, k tomu odkázal na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN v roce 1992. Odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68.

[5] Krajský soud podle stěžovatele zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí a nesprávně posoudil shora uvedenou otázku, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěných skutečností, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se skutečně stavem věci a tento postup mohl mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že kasační stížnost obsahuje obdobné námitky jako žaloba, přičemž se dostatečně vyjádřil jak ve svém rozhodnutí,

pokračování

tak ve vyjádření k žalobě. Uvedl, že shledal zásadní rozpory ve stěžovatelských výpovědích, a proto jeho výpovědi považoval nejen za nekonzistentní, ale také za nevěrohodné. K možnosti udělení doplňkové ochrany uvedl, že stěžovatel v průběhu řízení neuvedl žádnou skutečnost, kterou by bylo možné podřadit vážné újme ve smyslu § 14a zákona o azylu. Vzhledem k tomu nedospěl k závěru, že by mu vážná újma hrozila. Stěžovatelem uváděné skutečnosti nelze brát jako azylově relevantní; žalovanému se jevílo jeho jednání jako snaha o legalizaci pobytu na území, k čemuž však neslouží zákon o azylu. Podle žalovaného stěžovatel pouze domýšlel krajní scénáře v případě návratu do země původu a snažil se správním orgánu podsunout své domněnky, aniž by měly reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti kterému je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 102 s. ř. s.).

[8] Vzhledem k tomu, že projednávaná věc je věcí mezinárodní ochrany, v souladu s § 104a s. ř. s. se dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, odmítl by ji jako nepřijatelnou. Pro vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ vyložil.

[9] Nejvyšší správní soud přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto soud dále uvede, proč věc stěžovatele nespĺňuje podmínky přijatelnosti, resp. ani v dalším nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí soud podrobně věcně zabýval.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že ji podává z důvodů uvedených v § 103 písm. a), b) a d) s. ř. s., přičemž upřesnil, že v napadeném rozsudku v podstatě nedošlo k meritornímu posouzení tvrzených důvodů svědčících pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Obecně pak konstatoval, že krajský soud porušil své přezkumné povinnosti, neboť zcela nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí a nesprávně posoudil uvedenou otázku, jelikož vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Nepřezkoumatelnost je přitom takovou vadou rozhodnutí, kterou se soud musí zabývat i pokud není namítána.

[12] Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že za nesrozumitelné rozhodnutí lze obecně považovat takové rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Pod pojmem nedostatek důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné

v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, 2 Ads 58/2003 – 75). Taková situace v projednávané věci nenastala. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vypořádal všechny žalobní námitky, přičemž zkoumal možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, aniž by pouze přebral závěry žalovaného, jak tvrdil stěžovatel. Samotným posouzením udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud bude zabývat v následující části rozhodnutí. Námitka není pro uvedené důvodná.

[13] Ze správního spisu je zjevné, že stěžovatel přicestoval na území České republiky v říjnu roku 2017 na krátkodobé vízum. Po uplynutí platnosti víza odcestoval do Rakouska ke svým příbuzným a požádal zde o mezinárodní ochranu. Na základě Dublinského řízení byl transferován zpět na území České republiky. Stěžovatel poskytl dne 18. 6. 2018 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním učiněn pohovor. Dne 23. 11. 2018 proběhl doplňující pohovor. Stěžovatel v pohovorech popsal svou dlouhodobou diskriminaci a útlak v zemi původu z důvodu svého minoritního sebejského náboženského vyznání; uvedl, že byl již na škole slovně i fyzicky napadán. Jeho strýc byl pro své osobní vyznání v roce 2007 zabit. O vycestování ze země se pokusil již dříve; v roce 2017 podal žádost o sloučení rodiny s otcem, který žije ve Švédsku, poté žádal o vízum za účelem studia, avšak žádná z jeho žádostí nebyla úspěšná. Popsal, jak jeho a jeho matku vyhnali z jejich bytu ozbrojenými lidmi; následně se musel asi 4 měsíce skrývat, než se mu podařilo vycestovat na základě krátkodobého víza do České republiky, kde chtěl studovat. Před uplynutím platnosti víza se mu nepodařilo získat vízum za účelem studia a ze strachu proto odjel ke své rodině, protože by mu jinak hrozila deportace.

[14] Stěžovatel považoval za podstatnou skutečnost pro udělení mezinárodní ochrany to, že byl již dříve šikanován ze strany svých spolužáků a dalších osob pro své náboženské vyznání. Krajský soud i žalovaný vycházeli při posouzení této otázky z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se pronásledování ze strany soukromých osob, z níž je patrné, že takové pronásledování nemůže být až na výjimky azylově relevantním důvodem. Např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, uvedl, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu (...) tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Z dalšího rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003 – 44, pak vyplývá, že „[n]eučinil-li stěžovatel žádné kroky ke využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že by mu sice poskytnuta byla, ale neúčinně.“ Ze správního spisu bylo zjevné, že stěžovatel tyto ústrky ze strany soukromých osob nikde neohlásil a nepokusil se svou situaci jakkoliv řešit. Tuto skutečnost neoznámil ani svým rodičům, neboť ti by s tím, dle jeho slov, stejně nemohli nic dělat, pokud by se o to snažili, zabili by je. Nejvyšší správní soud nepochybně, že situace ohledně vymahatelnosti práva v Irácké republice může být problematická. Na druhou stranu však z informací založených ve správním spise nevyplynulo, že by byly žalobcovy domněnky týkající se možnosti vymoci si ochranu z důvodu jeho náboženského vyznání důvodné. V této otázce proto souhlasí s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu i napadeného rozhodnutí žalovaného.

[15] Nejvyšší správní soud pak sdílí názor žalovaného i krajského soudu ohledně věrohodnosti stěžovatele stran tvrzení o jeho údajném ozbrojeném přepadení a jeho matky v jejich domě. Stěžovatel popsal uvedenou událost rozporuplně; nebyl si jist, co mělo být motivací osob, ale nejspíš se mělo jednat o to, že nejsou muslimové. Stěžovatel pak popsal i následné události nejasně; nejprve uvedl, že je uvedené osoby vystěhovaly a odvezly

pokračování

k příbuzným, na základě doplňující otázky však pozměnil svou výpověď tak, že jim tyto osoby daly lhůtu k vystěhování (nejednalo se přitom o chybu v tlumočení, jak je patrné z protokolu). Rozporná byla také výpověď stěžovatele ohledně toho, zda se po této události obrátili s matkou na policii. Stěžovatel při prvním pohovoru uvedl, že se na policii neobrátili, neboť to nepřicházelo v úvahu, následně v dalším pohovoru však uvedl, že se na policii obrátila jeho matka. Krajský soud dovodil, že zůstalo neobjasněno, zda důvodem uvedeného incidentu byla skutečně náboženská příslušnost stěžovatele a jeho matky, nebo zda se mohlo jednat o čistě kriminální čin.

[16] Žalovaný i krajský soud za nevěrohodnou považovali výpověď stěžovatele také v otázce jeho předchozích snah vycestovat ze země původu. Při posouzení této otázky dospěli k závěru, že se pokoušel opustit Irák dlouhodobě. O vycestování se tedy pokusil ještě před tím, než mělo dojít k údajnému incidentu s ozbrojenci popsánému výše.

[17] Otázkou rozložení důkazního břemene, resp. věrohodností žadatele o azyl se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře také opakovaně. Pokud jde o břemeno tvrzení v řízení o azylu, to stíhá žadatele o azyl. Jistá procesní aktivita je ovšem požadována i po žalovaném, který by měl v průběhu pohovoru vhodně kladenými otázkami zjistit, zdali žadatelem tvrzené skutečnosti jsou relevantní pro udělení azylu či doplňkové ochrany, a tvrzení žadatele podle toho klasifikovat. Pokud jde o břemeno důkazní, to je již výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují. V mnoha případech však musí žalovaný rozhodovat za důkazní nouze, tj. tehdy, když není ani žadatel, ani žalovaný schopen doložit, či vyvrátit určitou skutečnost či tvrzení žádným přesvědčivým důkazem. V takových případech zůstává jediným důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70). Z judikatury zdejšího soudu je dále zřejmé, že není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky, než vlastní věrohodnou výpovědí. Pokud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie a jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet. Tak tomu však v projednávané věci nebylo. Žalovaný již během výpovědi stěžovatele narazil na nesrovnalosti a odchylky ve výpovědích stěžovatele, které se dalšími doplňujícími otázkami snažil vyjasnit, což se mu ovšem nepodařilo, neboť stěžovatel v průběhu řízení nebyl schopen některá svá tvrzení objasnit, případně je během řízení pozměňoval. Stěžovatel svůj azylový příběh popsal obdobně jako během správního řízení také při jednání před krajským soudem. Vzhledem k podstatným rozporům ve výpovědi stěžovatele a také vzhledem k informacím plynoucím ze zpráv o zemi původu pak žalovaný i krajský soud uzavřeli, že neopustil zemi původu v důsledku pronásledování pro své minoritní náboženské vyznání, ale za účelem dalšího studia a protože si nepřál žít v zemi původu.

[18] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného uzavírá, že žalovaný i krajský soud se posouzením možnosti udělení azylu podle § 12 zákona o azylu zabývali velmi podrobně, přičemž věc posoudili individuálně s ohledem na stěžovatelova tvrzení, informace o zemi původu a další aspekty projednávané věci, a to s přihlédnutím k věrohodnosti stěžovatele a zejména s přihlédnutím k jeho azylovému příběhu. Nejvyšší správní soud souhlasí, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti ve věci nemohly postačovat pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu.

[19] Nejvyšší správní soud dále souhlasí také se závěry žalovaného a krajského soudu, že zde nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu.

[20] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55 „*Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z karet předpokládaných taxativními výty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, at' už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

[21] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv. Správní uvážení podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (srov. k tomu např. rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, nebo usnesení ze dne 28. 8. 2013, č. j. 3 Azs 14/2013 – 16).

[22] Ustálená judikatura taktéž dovodila, že ani snaha o legalizaci pobytu není relevantním důvodem pro udělení humanitárního azylu: „*Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití s manželem žijícím na území České republiky (občanem Vietnamské socialistické republiky, který však o azyl nepožádal) je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.*“ (srov. k tomu rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 – 60, nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69).

[23] Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací stěžovatele a přihlédl zejména k jeho věku a zdravotnímu stavu; své rozhodnutí v tomto ohledu řádně odůvodnil. Také krajský soud se řádně vypořádal se stěžovatelovými námitkami, aniž by jim v tomto ohledu přisvědčil. Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný a krajský soud vybočili z dosavadní rozhodovací praxe a zároveň ani neshledal, že by byl dán důvod se od dosavadní rozhodovací praxe jakkoliv odchýlit.

[24] Stěžovatelova tvrzení nepostačovala rovněž pro udělení doplňkové ochrany, jak správně uzavřeli krajský soud i žalovaný. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by ukazovaly na reálné nebezpečí hrozící újmy. Judikatura Nejvyššího správního soudu v tomto směru opakovaně dovodila, že reálným nebezpečím je nutno rozumět takovou situaci, kdy ve významném procentu případů obdobných situací dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho. Test „reálného nebezpečí“ je přitom vůči stěžovateli přísnější, než test „přiměřené pravděpodobnosti“. Vzhledem k tomu, že stěžovatelem tvrzené skutečnosti nebyly sto prokázat ani přiměřenou pravděpodobnost jeho pronásledování v případě návratu do vlasti a vzhledem k dalším skutečnostem v rozsudku rozebraným v bodech 69. - 71. krajský soud nepřisvědčil ani této námitce stěžovatele; Nejvyšší správní soud neshledal potřebu se od tohoto závěru odchýlit.

pokračování

[25] Stěžovatel pak neprokázal ani to, že by mu hrozilo jakékoliv riziko spojené s aktuální bezpečnostní situací a dozvuky konfliktu v Irácké republice. Nejvyšší správní soud konstatuje, že si žalovaný v nyní posuzované věci plně v souladu s požadavky uvedenými v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, opatřil relevantní podklady o bezpečnostní situaci v zemi původu stěžovatele a provedl se stěžovatelem nejen pohovor, ale i doplňující pohovor. Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný se zabýval dostatečně všemi relevantními okolnostmi případu, přičemž své úvahy v potřebném rozsahu promítl i do odůvodnění svého rozhodnutí. Zabýval se také životními podmínkami, do kterých by byl stěžovatel případně navrácen, přičemž toto hodnocení považuje Nejvyšší správní soud i v tomto případě za dostatečné a zákonné. Také v této otázce proto neshledal důvod se od své dosavadní judikatury jakkoliv odchýlit.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji podle § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. dubna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu